

Arrest

nr. 78 191 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 9 juni 2010 actualiseert verzoeker zijn hangende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 13 september 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 02.04.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 8 EVRM en ter staving hiervan het aangehaalde arrest van de Raad van State) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 10.10.2008 en hij niet aantoonst dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene zijn uiterste best heeft gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving; Nederlandse taallessen heeft gevolgd en dit staat met een doorverwijzing inschrijving Nederlands dd. 25.02.2009, een certificaat van de opleiding dd. 15.05.2009, een deelcertificaat van de module dd. 17.12.2009 en met een attest Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen dd. 02.04.2010; inburgeringslessen heeft gevolgd en ter bewijze hiervan een attest van aanmelding bij het onthaalbureau dd. 24.02.2009 en een inburgeringscontract dd. 24.02.2009 voorlegt; goede contacten met vele vrienden onderhoudt, wat wordt gestaafd met diverse getuigenverklaringen en zeer werkwillig is, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde de verwijzing naar de motieven, aangehaald tijdens zijn asielpprocedure, waarom hij het land heeft verlaten, zijn vlucht voor de autoriteiten uit vrees voor verdere vervolgingen en het gegeven dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te gaan wonen in zijn land vermits hij in een dermate prangende situatie verkeert, hij het land heeft moeten verlaten omwille van ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en hij in geval van terugkeer onnoemelijke morele en materiële schade zou oplopen en de verwijzing naar de duurzame relatie die betrokkene met Mevrouw Sofie Grosemans onderhoudt), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren:

Betrokkene beweert dat hij gevlucht zou zijn voor de autoriteiten uit vrees voor verdere vervolgingen en dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren vermits hij in een dermate prangende situatie zou verkeren. Eveneens zou hij het land moeten verlaten hebben omwille van ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en zou hij in geval van terugkeer onnoemelijke morele en materiële schade oplopen. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor verdere vervolgingen en hij bij terugkeer morele en materiële schade zou oplopen daar hij zich een

prangende situatie bevindt, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw [S. G.]; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980. Er dient opgemerkt te worden dat de samenwoning van betrokkene met Mevrouw [G.] werd beëindigd dd. 22.06.2010 en dat zijn bijlage 35 werd ingetrokken. Het staat betrokkene vrij om alsnog een nieuwe procedure van gezinshereniging te starten. Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend dd. 10.10.2008, werd afgesloten op 08.04.2009 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedure – namelijk minder dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: “ 1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen — schending van artikel 9bis vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de Wet O de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering, van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ. 2 .De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 schending van artikel 9bis vreemdelingenwet.

De regularisatie-aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathélet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009. De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van de instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd door de Raad van State kan niet worden weerhouden.

De aanvraag dient immers enkel getoetst te worden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. DE oorspronkelijke regularisatie dateert trouwens van 02.04.2009, dus lang voor er sprake was van een algemene regularisatiecampagne. Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde: Werkwilligheid, Nederlandse taalkennis, een sociaal netwerk. Het blijven toepassen van de vernietigde instructie-criteria –o p basis van de zogenaamde discretionaire bevoegdheid van de minister, kan niet aanvaard worden, daar zij het bestaande artikel 9 bis verzwaaert EN tevens leidt tot willekeur wat onaanvaardbaar is in een rechtsstaat, Het feit dat de Raad van State deze instructie criteria heeft verworpen, omdat zij onwettig tot stand gekomen zijn, heeft voor gevolg dat het klassieke artikel 9bis dient toegepast te worden.

De motivering in de bestreden beslissing verwijst enkel naar de criteria zoals opgesomd in de vernietigde instructie, en wijst op die basis de aanvraag af. Bovendien druist zij lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkwillegheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd. Deze motivering kan niet weerhouden worden. Het middel is gegrond.”

2.3. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.4. Er wordt uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de raadsman van verzoeker gevraagd wat zijn standpunt ter zake is. Deze zet uiteen dat dit arrest de zienswijze van verzoeker bevestigt.

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.6. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.7. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

2.8. Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.10. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

2.11. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

2.12. De verzoekende partij voert aan dat een instructie geen voorwaarden kan toevoegen aan de wet, dat zij niet inziet waarom zijn elementen van integratie geen elementen zouden vormen om geregulariseerd te worden en dat het niet volstaat te motiveren dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie en dat om die reden haar aanvraag wordt verworpen.

2.13. Verzoeker betoogt in diens voorliggend verzoekschrift dan ook voorts het volgende:

“De regularisatie-aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathélet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009. De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van de instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd door de Raad van State kan niet worden weerhouden”.

“De aanvraag dient immers enkel getoetst te worden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. (...)”

“Het blijven toepassen van de vernietigde instructie-criteria –o p basis van de zogenaamde discretionaire bevoegdheid van de minister, kan niet aanvaard worden, daar zij het bestaande artikel 9 bis verzaamt EN tevens leidt tot willekeur wat onaanvaardbaar is in een rechtsstaat. Het feit dat de Raad van State deze instructie criteria heeft verworpen, omdat zij onwettig tot stand gekomen zijn, heeft voor gevolg dat het klassieke artikel 9bis dient toegepast te worden”.

2.13. In de bestreden beslissing worden de door verzoeker aangevoerde elementen uit diens aanvraag tegen het licht van de vernietigde instructie gehouden en worden deze overwogen:

“Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies.”

“Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 10.10.2008 en hij niet aantoont dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009.”

“Het feit dat betrokkene zijn uiterste best heeft gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving; Nederlandse taallessen heeft gevolgd en dit staat met (.....) en zeer werkwillig is, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

2.13. Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract en er is niet voldaan aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde termijn. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum, noch een voorwaarde inzake het voorleggen van een arbeidscontract, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

2.14. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate dan ook worden aangenomen. Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op het tweede onderdeel van het enig middel, met name de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel daar dit verzoeker geen bijkomend voordeel kan verschaffen.

Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC